

SINKA ISTVÁN

VIRÁG-BALLADA

Szil-Tarcsán az őszi erdőn hét nagy erős kondás
vacsorázott s velük együtt Eső-Virág András,
aki jött csak valahonnan, maga se tudta, hogy hon-
nan.

Oldalt varrott csizmájára port rakott a messze
s mutatta az útja hosszát, s azt, hogy nem kereste:
Falevélként, irgalombul hajtja a szél, ha elindul...?

...Ült az erős hét kondással, szalonnát sütöttek
s körülöttük láthatatlan harangok ütöttek.
Tudatták, hogy jön az óra s hamarosan koporsóba

fektetik Virág Andrást az erdei kondások.
– A csend nyelvén üzentek a puha csobbanások.
Bennük tán a táj riadt fel halált sejtő kis jelekkel

Mikor a szalonna megsült: tölgyfa-csobolyóból
nagyot ittak... nyolc ember egy fadongájú tóból.
Azután meg rádudáltak. Máskor úgylis csak bút lát-
tak.

Kivált Eső-Virág András, kinek fél kenyere
se volt soha... s mint a pusztá, pusztá a tenyere.
Abba borult ő csak, hogyha pihenni a vágy elfogta.

Volt neki egy citerája: akár annyi ezüst –
pedig barnára fogta már az idő meg a füst.
Oldalán a csillag, a hold, s rá volt faragva a
mennybolt.

S volt egy aranyszín tolla is. Mérheterlenségből
szállt az a toll... úgy szedte fel fütyölve a rétről.
Fütyölt bizony, mert nem tudta: attól nem lesz
többé nyugta.

Citerával, a szép tollal lett aztán elveszett.
– Megnőtt benne minden dal és minden emlékezet.
S szegény... egyre hordta őket, mint az ég a nagy
esőket.

Mondom: a hét nagy kondással ültek a fák alatt
kinn Szil-Tarcsán és dudáltak, és az idő haladt.
Virág ekkor elővette tollát s a húrokra tette.

A húrokon egy hős ország támadt fel dalolva,
– a hét kondás hallgatta csak egymásra hajolva.
S összesúgtak, hogy megölik: leszúrnák, vagy
agyonlövik.

Hát mért játszik sokkal szebben, s más búron a bo-
lond.

– Testét majd a disznófertő belepi, vagy a lomb.
Hallgatták a húr pengését s elővette mind a kését.

Azután körülvették Andrást, mint herceget álnok,
bosszús, irigy, erdőnyölvő, nagyhajú királyok.
S mire odanézett a hold: Eső-Virág András csak –
volt.

Testét fertőbe vetették, rácsaltak vagy hat kant;
pengették a citeráját, de az széjjelpattant;
oldaláról lehullt a hold, s kétfelé hasadt a menny-
bolt.

A tolla meg elszállott, el a messzeségbe,
hét nagyhajú gonosz elől mérhetetlenségbe.
Akkor szólott a legvénebb: – átka ne legyen a vér-
nek!

Temessük el Virág Andrást, nőjön mező rajta –
s ha tavasz jön: nagy nyáját a pásztor ide hajtja.
Bizony mondom: jövődre tej lesz és méz öbe-
lőle.

Amikor hát jött a hajnal: a hét gonosz kondás
kikereste a sár alól, s így lett Virág András
televényföldje a fának, s ágya száz új ibolyának.

FARKAS ISTVÁN

**GONDO-
LATOK
SINKA IST-
VÁN VI-
RÁGBAL-
LADÁJÁ-
HOZ.**

Nem ismertem korábban. Talán az Öregek-I cso-
portban hallottam először, valamikor a kilencvenes
években, amikor Gyurka bácsi elszavalta. Nem tetszett
a mondanivalója. Sötét volt, reménytelen és keserű. Az-
tán évek múlva visszatértem hozzá. Alaposan elolvas-
tam. A vers nem változott. Ugyanazt mondta el, de már
nem ugyanannak. A közben eltelt évek munkájának kö-
szönhetően a befogadó közeg hallása, látása finomabbá
vált. Már olyasmikre is megrezdült, amire korábban
nem. Már nemcsak a koporsó, a megölik, a leszúrnák, a
disznófertő, a hét nagyhajú gonosz, az idő és a füst sza-
vakra rezonált, hanem megjelentek olyan szavak is,
mint a citerája, a csillag, a hold, az aranyszín toll, a hős
ország, a televényföld és az ágyás. Majd, furcsa módon
lassan a szavak mind egymással harmóniába kezdtek